

Chương 2

Sáng ngày 11 tháng 1, Mã Đăng Bồi đến cơ quan chưa đầy nửa tiếng đồng hồ thì Đội trưởng đội Điều tra hình sự xông thẳng vào phòng, sắc mặt nhợt nhạt, giọng điệu gấp gáp: “Sếp Mã, nhanh lên, khẩn trương nào, xảy ra chuyện lớn rồi, đám người của Phòng Công thương đã bị bắt cóc!”

Mã Đăng Bồi sửng sò trong giây lát, gần như không kịp phản ứng lại: “Cậu nói bắt cóc gì cơ? Xảy ra chuyện gì?”

Đội trưởng thở hên hên: “Vừa rồi, mới cách đây năm phút, một...một người gọi điện thoại đến báo cảnh sát, nói... nói rằng tất cả bảy người của Phòng Công thương đều đang nằm trong tay của hắn. Hắn yêu cầu...yêu cầu trong vòng 24 giờ phải giải thể...hiệp hội doanh nghiệp trực thuộc Phòng Công thương, đồng thời lên báo xin lỗi dân chúng và thừa nhận việc thu phí bùa bãi trong mấy năm qua. Cam kết... cam kết từ nay về sau sẽ không bao giờ thành lập các Tổ chức tương tự như vậy nữa. Nếu không...nếu không...”

“Nếu không thì sao hả?” Mã Đăng Bồi hỏi gấp.

Đội trưởng Đội Điều tra hình sự dè dặt nhìn ông, giọng sợ hãi: “Nếu không tất cả bọn họ sẽ chết trước Tồi mai.”

Tức thì, văn phòng lặng ngắt. Toàn thân Mã Đăng Bồi như bị đông cứng lại, ông đờ ra phải tròn nửa phút, sau cùng ho một tiếng rồi mở miệng nói: “Cái thằng thần kinh nào điện thoại đến đây, nó...nó đang đùa hả?”

Mặt vị Đội trưởng lộ vẻ bối rối, nói: “Hình như... . Chắc là không phải đùa đâu.”

“Có ghi âm cuộc gọi lại không?” Mã Đăng Bồi hỏi.

“Có ghi lại, đối tượng gọi trực tiếp vào số 110 của Trung tâm cảnh sát nhưng giọng nói có lẽ đã được xử lý biến âm.”

“Đưa ngay cho tôi nghe.”

Vị Đội trưởng vớ lấy điện thoại tên bàn rồi gọi cho Trung tâm cảnh sát, nói một tràng, sau đó Trung tâm cảnh sát cho phát đoạn băng ghi âm.

Trong điện thoại vang lên giọng nói nặng âm kim loại do đã được xử lý kỹ thuật: “A lô, xin chào, tôi đã bắt cóc một chiếc xe chở khách.”

“Anh là ai? Anh nói gì cơ?” Đây là lời của một nhân viên nữ ở trung tâm cảnh sát, rõ ràng cô ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì.

Tên kia chẳng để ý gì phản ứng của cô, tiếp tục nói: “Sáu nhân viên của Phòng Công thương Huyện và một tài xế, tổng cộng là bảy người, tất cả đều đang ở trong tay tôi. Có thể cô cho rằng tôi đang đùa, hãy nghe giọng của các con tin đi, vị này là Trưởng phòng: ‘*Tại sao chúng ta lại ở đây? Mà muốn làm gì hả?...*’ Đây là phó phòng: ‘*Đây là đâu, mà...*’ Được rồi, không cần phải phát giọng của những người khác nữa, các người có thể cho người đi xác nhận và rồi có đúng là giọng của Trưởng, Phó phòng không.”

“Anh là ai, anh muốn gì?” Cô nhân viên ở Trung tâm cảnh sát hỏi dồn dập. Cô ta chưa bao giờ gặp phải tình huống bất ngờ như thế.

Tên kia chẳng thêm bận tâm, vẫn tiếp tục: “Nghe cho rõ đây, bảy người bọn họ đang nằm trong tay tôi. Điều kiện của tôi rất rõ ràng, trong vòng 24 giờ, phải giải thể toàn bộ các loại Tổ chức hiệp hội doanh nghiệp dưới quyền Phòng Công thương Huyện, phải đăng báo xin lỗi dân chúng, thừa nhận hành vi thu phí tùy tiện trong mấy năm qua, bảo đảm từ nay về sau không được thành lập bất kỳ Tổ chức nào tương tự như vậy. Việc thanh tra doanh nghiệp hằng năm và quá trình thụ lý hồ sơ thường nhật không được gây khó dễ cho người khác, càng không được ép các doanh nghiệp phải áp dụng định chế bắt buộc nào cho sản phẩm của họ nữa, nếu không. ..” Tên kia cười mỉa: “Tôi sẽ giết tất cả trước Tôi ngày mai.”

“A lô a lô. . .”

Đôi phương cúp máy.

Văn phòng lại lặng ngắt như tờ.

Sao việc này lại xảy ra với mình? Mã Đăng Bồi khó có thể chấp nhận ngay được. Một lúc lâu sau, ông mới định thần lại, vội vàng nói: “Mau gọi điện báo Lý Vệ Bình lập tức trở về.”

“Lý Vệ Bình đang làm phẫu thuật ở Thượng Hải.”

“Còn phẫu thuật cái khi gì nữa, bảo anh ta về ngay!” Mã Đăng Bồi hét hoảng đi tới đi lui. Ông chẳng có kinh nghiệm gì trong việc xử lý sự việc bất ngờ này, Lý Vệ Bình lại không có bên cạnh. Suy nghĩ một lúc, ông nói: “Vụ việc này cảnh sát huyện chúng ta không xử lý nổi, tôi sẽ báo cáo với cấp trên, cậu hãy tiếp tục theo sát tình hình.”

Ba giờ chiều, Lý Vệ Bình vừa mới đến cơ quan đã chạy ngay đến phòng làm việc của Mã Đăng Bồi. Khó thịt dưới tai anh vẫn còn, rõ ràng chưa kịp tiến hành phẫu thuật thì phải vội trở về. Vừa vào phòng đã thấy Mã Đăng Bồi mặt đầy lo âu đang gọi điện thoại. Đợi ông gác máy, Lý Vệ Bình lập tức hỏi: “Thế

nào rồi, đã xác nhận thông tin bảy người của Phòng Công thương bị bắt cóc chưa?”

Mã Đăng Bồi nhíu chặt mày, trả lời với vẻ bực bội: “Vẫn chưa chắc chắn, hiện giờ cả người và xe đều mất liên lạc.”

“Sáu đó bọn bắt cóc có gọi điện lai không?”

“Không. Tôi đã bảo lính của anh phải luôn túc trực ở điện thoại để lấy thông tin ngay. Đến giờ này chỉ mới có duy nhất cuộc gọi vào sáng nay đấy thôi.”

Lý Vệ Bình thắc mắc: “Nếu đây thực sự là một vụ bắt cóc thì rắc rối lớn rồi, cảnh sát huyện chúng ta không kham nổi đâu, đã trình báo cấp trên chưa?”

“Đã báo hi lâu rồi.”

“Cấp trên bảo sao?”

Mã Đăng Bồi trả lời: “Tôi điện thoại cho Công an Thành phố, họ bảo nếu việc này là thật thì vụ án này quá nghiêm trọng, cần phải báo cho Văn phòng Tỉnh và Bộ Công an. Sau khi Văn phòng Tỉnh xác nhận không liên lạc được với tất cả những người bị mất tích thì đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp ngay trong buổi sáng nay để thành lập Tổ chuyên án. Tổ này đang trên đường đến huyện chúng ta, khoảng trước tối nay là có thể tới nơi.”

“Yêu cầu của bọn bắt cóc thì tính sao?”

Lãnh đạo Văn phòng Tỉnh nói, tất cả nghe theo người phụ trách của Tổ chuyên án. Trước mắt, nhật báo Bạch Tượng ngày mai tạm thời chưa đem đi in vội, đến tối tính tiếp.”

“Ai là người đứng đầu Tổ chuyên án?”

“Cấp trên cũ của anh.”

“Cấp trên cũ của tôi?” Lý Vệ Bình thắc mắc.

“Cao Đổng.”

“Phó giám đốc Đổng? Đích thân ông ta giám sát à?” Lý Vệ Bình hơi bất ngờ.

Cao Đổng nguyên là Phó giám đốc Công an Thành phố sở tại, phụ trách Đội Điều tra hình sự, cũng là cấp trên cũ của Lý Vệ Bình. Vị trí Phó Công an Huyện của Lý Vệ Bình hiện nay cũng là do Cao Đổng tiến cử. Năm ngoái Cao Đổng đã được điều đến văn phòng Tỉnh đảm nhiệm chức Trưởng Phòng Điều tra hình sự

của tỉnh kiêm Phó chỉ huy trưởng của Đội Điều tra hình sự tỉnh, phụ trách các vụ án đặc biệt nghiêm trọng trên toàn tỉnh.

Năng lực chuyên môn của Cao Đổng rất Tốt, hơn nữa bố vợ lại là Bí thư ủy ban Chính pháp Thành phố, địa vị chính trị cao, những vụ án thông thường không phải dễ dàng mời được ông ta.

Trong lúc Mã Đẳng Bồi và Lý Vệ Bình đang thảo luận về tình tiết vụ án thì điện thoại của Mã Đẳng Bồi đổ chuông. Vừa nghe được nội dung ông đã kinh ngạc há hốc mồm, đầu dây bên kia nói: “Sếp, xảy ra chuyện rồi! Tất cả người của Phòng Công thương đều đã chết!”

Mã Đẳng Bồi cảm thấy mọi việc xảy ra quá đột ngột, giống như đang nằm mơ, vẫn chưa kịp có phản ứng gì. Đầu óc rỗng tuếch, thất thần đờ đẫn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Con đường đèo phía Tây Nam huyện vốn là đường tỉnh lộ trước đây, bị bỏ hoang đã nhiều năm nay. Vào trưa nay, đồn công an nhận được tin báo có một chiếc xe bị lật ven đường. Chúng tôi nhanh chóng đến hiện trường. Bước đầu xác nhận đó chính là chiếc xe chở người của Phòng Công thương. Toàn bộ xe đã bị thiêu hủy, người cũng chết trong xe. Chúng tôi chưa động vào thứ gì, đợi Tổ chuyên án đến.”

Mã Đẳng Bồi choáng váng một lúc lâu, rồi mở miệng nói như người máy: “Cứ như vậy đi.” Sau khi gác máy, đột nhiên ông ngã quỵ xuống.

Lý Vệ Bình nhìn thấy sắc mặt bất ổn của ông, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Mã Đẳng Bồi cố kìm nén cú sốc trong lòng, thuật lại nội dung cuộc điện thoại cho Lý Vệ Bình nghe. Lý Vệ Bình nhíu chặt mày, nói một cách nghiêm túc: “Chẳng phải bọn bắt cóc nói trong điện thoại là trước tối mai mới giết tất cả mọi người, bây giờ vẫn chưa sang ngày mới, tại sao lại xảy ra chuyện nhanh như vậy chứ!”

“Cái gì mà nhanh?” Tâm trí Mã Đẳng Bồi hỗn loạn, không hiểu ý đối phương nói gì.

Lý Vệ Bình phần nộ bảo: “Chết tiệt? Bây giờ Tổ chuyên án vẫn chưa tới, người thì chết cả rồi, trách nhiệm này chúng ta phải gánh đó!”

Mã Đẳng Bồi đột nhiên bừng tỉnh, hiểu được ý của cấp dưới.

Nếu sau khi Cao Đổng đến huyện Bạch Tượng rồi mới phát hiện ra người của Phòng Công thương đã chết hết, thì với tư cách là Tổ trưởng Tổ chuyên án Cao Đổng tất nhiên sẽ chịu một phần trách nhiệm. Bây giờ, Tổ chuyên án vẫn chưa đến mà người thì đã chết sạch như vậy việc này hoàn toàn không liên quan

gì đến Tổ chuyên án cả, một trăm phần trăm trách nhiệm sẽ đổ lên đầu Công an Huyện, cũng có nghĩa là trách nhiệm hoàn toàn sẽ thuộc về Lý Vệ Bình và Mã Đẳng Bồi!

Mã Đẳng Bồi là Trưởng Công an Huyện, tất nhiên, ông phải chịu ảnh hưởng nặng nhất! Tuy nhiên, là Phó Công an Huyện quản lý đội Điều tra hình sự Lý Vệ Bình cũng không thể trốn trách nhiệm được. Vì thế sắc mặt của cả hai đều trở nên trắng bệch.

“VẬY...bây giờ phải làm sao?” Mã Đẳng Bồi bắt lợc hỏi ý kiến của Lý Vệ Bình.

Lý Vệ Bình mím chặt môi im lặng suy nghĩ trong giây lát rồi thì thầm: “Anh Mã, trước biên không nên quá lo lắng, tôi thấy...nếu...nếu...chúng ta giả vờ không hay biết gì đến chuyện này, đợi Tổ chuyên án đến rồi thông báo sau, anh thấy...”

Mã Đẳng Bồi nhìn anh, hỏi lại; “Ý cậu là chúng ta đợi Tổ chuyên án đến rồi mới *phát hiện* chiếc xe của Phòng Công thương ư?”

“Như thế trách nhiệm của chúng ta mới giảm đi một ít. Nếu không, nhiều người chết như vậy, vụ án lớn thế này chắc chắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm, e rằng cả hai chúng ta sẽ...”

Mã Đẳng Bồi nói: “Nhưng... nhưng nếu như thế, trách nhiệm sẽ đổ lán đầu Tổ chuyên án, Cao Đổng là lãnh đạo cũ của cậu, làm như vậy liệu có được không?”

Lý Vệ Bình thở ra: “Sự việc đã đến nước này, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, nếu không cấp trên nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm chúng ta.”

Mã Đẳng Bồi đờ đẫn nhìn về phương xa, khẽ gật đầu, ông hiểu rõ cái gọi là “chiêu bài chẳng tình thân”. Tin con đường công danh sự nghiệp lại càng không có tình bằng hữu, bản chất của con người là ích kỷ. Mặc dù Lý Vệ Bình được Cao Đổng tiến cử nhưng thời khắc quan trọng, tất nhiên bảo vệ chính mình mới là ưu tiên số một, đâu thể nghĩ nhiều như vậy được.

Ông định gật đầu rồi lại đổi ý lắc đầu lia lịa, nói: “Không được không được, làm vậy không được đâu. Cao Đổng vốn là Phó giám đốc Công an Thành phố, có mối quan hệ rộng trong huyện, mà rất nhiều người đã biết chiếc xe này xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng bị lộ thôi. Hơn nữa cho dù Cao Đổng bị truy cứu trách nhiệm, ông ta vừa mới đến huyện chúng ta thì xảy ra chuyện, trách nhiệm cũng không hẳn thuộc về ông ta. Và lại ông ta có quan hệ rộng nên sẽ không ảnh hưởng gì đến chức vụ cả đâu. Nhưng một khi Cao Đổng phát hiện chúng ta

cố ý lấy ông ta làm bia đỡ đạn, nhất định sẽ không nương tay. Không được không được, tôi thấy tốt hơn chúng ta nên gọi điện báo cho cấp trên biết đi.”

Lý Vệ Bình không bằng lòng cho lắm nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Đành vậy thôi.”

Lúc này người đang tức tốc đến huyện Bạch Tượng lại không hề hay biết rằng cấp dưới mà Cao Đổng ông tự tay đề bạt, lúc đối diện với vụ án mạng nghiêm trọng thì việc đầu tiên anh ta nghĩ đến không phải là phá án mà là tìm cách đem ông ra làm bia đỡ đạn. Nếu như Cao Đổng biết được đoạn đối thoại này thì lúc đầu ông nhất định đã sớm cho Lý Vệ Bình làm bảo vệ rồi.